

1781, 4. 8
DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA

DE

ACTIONE PAVLIANA, 31

Q V A M

EX DECRETO ATQVE AVCTORITATE

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS
IN PERANTIQA ELECTORALI ACADEMIA ERFVRTENSI

PRO GRADV DOCTORIS
EIDEMQVE ANNEXIS PRIVILEGIIS ET HONORIBVS
RITE CAPESSENDIS

PVBLYCO ERVDITORVM EXAMINI SVBMITTIT

CHRISTIAN. GVILIELM. WEHRN,

P. I. P. ATQVE I. R. E. ADV.

IN AVDITORIO IVRIDICO COLLEGII ANSELMINI

IIX. CALEND. IVNII MDCCLXXXI.

ERFORD. LITERIS HENR. RVD. NONNII, ACAD. A TYP.

1781.

1774
PRÆSENTATIO IN ACADEMIA

ACTIO NEPTALIANA

EX DOCTRINA ACADEMIAE
PHILOSOPHICÆ ET MATHEMATICÆ
IN ACADEMIA

PER GRADUUM DOCTORIS
PHILOSOPHICÆ ET MATHEMATICÆ

CHRISTIANUS GUILIEMUS WERNER

IN ACADEMIA
PHILOSOPHICÆ ET MATHEMATICÆ

IN ACADEMIA
PHILOSOPHICÆ ET MATHEMATICÆ

*Ratio originis actionis Paulianae, atque edita,
quae de ea extant,*

Iure civili stricto tantum abest, ut creditori-
bus remedia, parta fuerint contra eorum
fraudes, qui patrimonium, quod aeri alieno
soluendo haud par esse sciebant, animo creditores deci-
piendi, atque alienatione in fraudis conscios facta dimi-
nuebant, ut potius secundum idem ius civile ex eiusmodi
alienatione omni numero absoluta dominium in deli
participes transierit, utpote qui creditoribus alienantis

iure contractus, quod nullus cum his illis intercedebat, minime gentium obligati erant. 1) Praetor, quem constat sub colore adiuuandarum LL. ciuiliū nouas iuris formas, aequitati ut plurimum amicas effinxisse, tanti iuris rigoris antiquandi causa religioni officii sui non defuit, & fraudulentae alienationis ultionem paraturus 2) edixit:

Quae fraudationis causa gesta erunt, cum eo, qui fraudem non ignorauerit; de his curatorī bonorum, vel ei, cui de ea re actionem dari oportebit, intra annum, quo experiundi potestas fuerit, actionem dabo: idque etiam aduersus ipsum, qui fraudem fecit, seruabo. 3)

Hoc edictum Praetor repetiit, & praeterea, cum uidebat contra aequitatem esse morari aliquem in lucro, quod ex dolosa alienatione sine fraudis scientia percepit, lucrum extorturus adiecit:

Interdum causa cognita, etsi scientia non sit in factum actionem permittam. 4)

1) l. 26. de contrah. emt. l. 1. §. 1. h. t. seu quae in fraud. credit. facta sunt, ut rellit.

2) l. 10. pr. h. t.

3) l. 1. eod.

4) l. 10. pr. & §. 24. eod.

§. II.

An haec edicta differant?

Quidam, atque inter eos Coccei. 1) uolunt alterum edictum esse reale, alterum uero personale: in qua quidem re magnopere falluntur. Nam uerba edictorum ita clare innuunt utrumque, si excipias, quod in altero extensio ad ignaros fraudis fiat, eodem tendere, ut mi-
rum

rum sit viros laude ingenii atque eruditionis conspici-
tuos aliud potuisse animo concipere.

1) in I. C. h. t. resp. ad qu. 1.

§. III.

Quomodo actio ex his descendens edictis vocetur.

Actio, quae ex his oritur edictis Praetoris appellatur Pauliana, verisimiliter a Praetore PAVLO eam introducente: 1) vocatur quoque actio in factum, 2) interdictum fraudatorium, 3) & cum Calvisiana & Fauiana, quibus ea reuocantur, quae facta sunt in fraudem patronorum, 4) commune habet nomen actionis reuocatoriae. 5)

1) l. 1. l. 10. h. t. l. 38. §. 4. de vsur.

2) l. 10. §. 16. & 18. l. 14. h. t. l. 5. C. cod.

3) l. 67. §. 1. ad Sct. TREB. l. 96. de solut. IOSEPHI NE-
RII anal. l. 1. c. 8. in OCT. th. I. R. t. 1. p. 338.

4) tit. si quid in fraud. patr.

5) HAHN ad WESENB. h. t. PEREZ ad C. cod.

§. IV.

Quae sint fundamenta actionis Paulianae.

Duplex adest fundamentum actionis Paulianae; alterum alienatio fraudulenta titulo oneroso, eiusque participatio, atque adeo delictum fraudis tanquam causa efficiens, 1) quod propter edictum nostrum interdictum quoque vocatur fraudatorium: (§. pracc.) alterum vero actionis nostrae fundamentum in alienatione consistit per modum liberalitatis fraudulenter facta, atque in agnita aequitate naturali, quae vel inscium fraudis cum damno alterius fieri vetat locupletiolem. 2)

- 1) l. i. l. 6. §. 11. l. q. l. 10. h. t. WERNHER, t. 2. P.
7. c. 2. n. 15.
2) l. 6. §. 11. h. t. l. 206. de R. I.

S. V.

Definitio & diuisio actionis Paulianae.

Actio Pauliana est actio personalis quasi in rem scripta, quae datur ob alienationem positivam, eamue in causa fiscali negatiuam, a debitore non liberto, aut cum repraesentante persona, fraudulenter factam, 1) creditoribus quibuscunque, 2) quatenus eam haud agnouerunt, 3) & vel tempore factae alienationis adfuerunt, vel in dimissorum locum successerunt 4) eorumque heredibus, 5) aut curatori bonorum debitoris, 6) aduersus determinatos possessores, 7) heredes, 8) similesue personas, 9) ad alienatum titulo oneroso mala fide receptum cum sua causa, 10) vel lucrum perceptum, idemque aut vere, aut fide extans, restituendum: 11) in subsidium vero ad poenam aduersus debitorem, qui fraudulenter alienauit. 12) Haec actio est vel directa, quando ex verbis edicti descendit, vel utilis, quando ex eius ratione per interpretationem extensiuam elicitur, 13)

- 1) l. i. l. 6. l. 10. h. t. l. 45. de iure fisci. tit. si quid in fraud. patr.
2) praeter titulum nostrum generaliter conceptum vide fis l. i. §. 2. cod. l. 10. l. 11. de V. S. l. 1. C. qui manum. non poss.
3) l. 6. §. 9. l. 10. §. 10. h. t.
4) l. 10. §. 1. l. 15. h. t. l. 15. C. de donat.

5) l.

- 5) l. 10. §. 25. h. t. §. 1. I. de perpet. & temp. aff.
 6) l. 1. h. t. quam contra HVBERS ad D. h. t. male curatorem bonorum mandato creditorum egere tradit. GODOFR. LVDOV. MENKE autem in dissert. iuridica de actione Pauliana Lipsiae 1747. hab. §. 5. sibi male persuasit neque curatoris honorum, neque curatoris licis interesse ad instituendam nostram actionem.
 7) siue veros, siue fictos l. 6. §. 8. h. t. l. 131. de R. I.
 8) l. 11. h. t.
 9) l. 10. §. 24. h. t.
 10) l. cad. §. 19.
 11) l. cad. §. 24. Restitutio vero non debitori, sed mafae concursus, aut creditori facienda est. Quatenus possessor rem maioris pretii minoris habet, eatenus ipsius causa pro lucratiua est reputanda. arg. l. 6. §. 11. l. 7. l. 10. §. 24. h. t.
 12) l. ult. §. ult. cod.
 13) l. 6. §. 13. l. 10. §. 10. l. 11. l. 18. cod.

§. VI.

Quae alienatio hic veniat, & quomodo diuidatur.

Alienationis nomine, si ficutum excipias, hoc loci venit omnis vel faciendo, vel omittendo 1) a debitore fraudulenter 2) effecta diminutio patrimonii positua, 3) eaque participata, si facta est titulo oneroso. 4) Neque ambigitur, tum quoque alienationem adesse, cum creditor debitori fugienti post bona eiusdem possessa debitum aufert: quo casu tamen auferre est sine vi consequi. 5) Alienatio vero in diversas abit formas. Primum enim est vel specialis, quae fit traditione rei in alterum animo dominii transferendi facta, 6) vel generalis, si alio modo

do res in bonis debitoris esse fraudulenter desinit. Tum est vel corporalis, vel incorporalis, prout aut res corporales, aut incorporales, seu iura atque actiones, alienantur. Deinde est vel mediata, vel immediata. Haec per indirectum patrimonium debitoris dimittit, veluti si debitor alteri suppeditet exceptionem: 7) illa autem patrimonii diminutionem directo operatur.

1) l. 4. h. t. l. 28. de V. S.

2) l. 6. §. 8. & 11. h. t.

3) l. 6. l. 10. §. 1. l. 19. l. 20. h. t. l. 134. de R. I. excipe fiscum. l. 45. de iure fisci.

4) l. 9. h. t.

5) l. 10. §. 16. h. t. GVIL. FORNER. Select. l. 3. c. 12. dissent. CVIAC. l. 16. o. 19.

6) l. 14. h. t. vlt. C. de reb. alien. non alien. l. 1. C. de fundo dotali.

7) l. 3. h. t.

§. VII.

Quatenus liceat interpretatio extensiva interdicti fraudatorii.

Quodsi casus, non verbis quidem LL. sed earumdem ratione comprehensus, occurrit, interpretatio extensiva locum habet, quod, ut hoc vtar, fit in rebus allodialibus fraudulenter in feudum conuersis, 1) Caue tamen solius aequitatis studio rationem interdicti fraudatorii deserat. Haec enim semper requirit alienationem fraudulentam, eiusque, quoties non de liberalitate reuocanda agitur, participationem.

1) CARPZ. I, resp. 83.

§. VIII.

§. VIII.

*Natura actionis Paulianae a DD. in controuersiam
vocata est.*

Cum leges saepe leges, argumenta argumenta, analogiae analogias, opiniones opiniones premant, multaeque extent iuris doctrinae, in quibus multi multos peruagati sunt errores, quaeue miserandum in modum in aliqua qualicumque parte a DD. dilacerantur, & pro ea, quae est iurisprudentiae facies, maxima pars Istorum ea conditione nati esse videantur, ut penes illos quandoque bonus dormitet HOMERVS, adeo ut, quo ut utar, CYTIACVS foeminas Ictis proprie homines esse negauerit, 1) in quo se haud minus turpiter deridendum praebuit, quam deridendum fuit illud Sc̄tum, quod Diis ius trium liberorum concessit: non est, quod miremur actionis quoque Paulianae indolem apud DD. in disceptatione & lite, quae adhuc sub iudice est, versari. Alii eam esse personalem statuunt, 2) quorum quidam in rem scriptam esse adferunt; 3) alii realem esse contendunt; 4) alii mox personalem, mox realem esse adfirmant; 5) nonnulli moti difficultatibus, quae tam has, quam illas opiniones premunt contra §. 1. I. de act. & l. 25. de obligat. & act. absurde sentiunt neque actionem nostram personalem, neque esse realem. 6) Sunt quoque inter hos, qui Charybdim vitaturi inciderunt in Scyllam. 7) Quidam tandem qualitatem actionis nostrae tacitam reliquerunt. 8)

1) l. 6. o. 21.

- 2) ita sentiunt GIPHANIUS, DONELLVS. VINNIUS & SCHNEID-
DEW. ad §. 6. l. de act. WESENB. in parat. D. h. r. ANT.
FABER l. 20. conl. 16. HEINECC. in l. §. 1141. in D.
§. 283., & in recitat. ad l. l. 3. t. 6. WESTENE, in l. d.
t. §. 46. & in D. d. t. §. 12. VOETIVS in Comment. ad
D. h. r. §. 2. THOMASIVS ad HVBERVIVS in l. l. 4. t. 6.
BEYERVS ad D. h. r. & postt. 75. l. de act. WISENB.
exerc. ad D. h. r. th. 17. & in vindic. de mutuo th. 8.
p. 41. sq. GOTTL. STVRMIVS, aut is, cui praesidium
praestitit. 10. BERN. FDIESE in disput. de genuina pos-
sessionis indole, Ienae 1725. §. 10. ill. HOMMELIVS
rhaph. o. 539 n. 16.
- 3) Inter hos sunt HVBERVVS ad l. l. 4. t. 6. n. 9. MYNSIN-
GER in schol. ad l. d. t. n. 19. WERNHERVS t. 2. p. 7.
o. 2. n. 3.
- 4) Hac opinione decantur CVIAC. ad d. §. 6. l. VVLTET,
ad eund. §. & in iurispr. Rom. §. 5116. HEINECC. in
antiquit. l. 4. t. 6. §. 29. BACHOV. ad d. §. 6. l. & di-
spur. 3. de act. th. pen. & ad TREVIL. v. 2. d. 24. th.
§. lit. a. STRVV. in S. l. C. h. r. ad eundemque MÜL-
LER. LAVTERR. in coll. th. pr. h. t. §. 3. FRANZK. ex. 15.
qu. 4. & ad §. 6. l. de act. SCHILTER. ex. 46. §. 5.
§ 1. 52. BERGERVS in occon. iur. l. 2. t. 2. §. 34.
ECKARD. in exam. act. for. parte 10. p. 282.
- 5) Huic sententiae addicti sunt MOLLENB. cent. 3. d. 27.
nn. 28. 29. HAHN ad WESENB. h. l. STRYCK. V. M.
D. h. r. §. 5. ROEHMER. de act. Sect. 2. c. 2. §. 27.
qui male contentionem, virum actio nostra sit realis,
an personalis, inanem putat. ROTHER. ad LVDOV. D.
h. r. §. 4. COCCEL. in l. C. cod. MENCREN in d. d. §.
§. 2. 3. IO. IVST. RAABE in dissert. de duplici actione
Pau-

Pauliana, Marburgi 1753. cel. DIETRICH in S. I. C.
§. 298:

6) ita v. c. opinatur HOTOMANNVS ad I. d. t.

7) Horum de numero sunt BOEHMERVS c. I. qui actionem nostram ex dominio fisco derivat, mox tamen adserit eam non esse pure personalem. HEINECC. in recit. ad I. d. I. qui relationis inter act. reales defensionem adgreditur, & nihilominus adicit actionem nostram esse personalem. EACHOV. v. c. d. 24. th. 5. lit. h. sibi contradicens approbando d. §. 6. I. Paulianam realibus adiectam esse actionibus, & mox addendo eam non solum personalem, sed realis etiam actionis naturam sapere.

8) Cura se ita expediuerunt LYDOV. atque ill. HELLFELD. in D. h. t.

§. IX.

Actionis Paulianae natura non debet usque quaque secundum §. 6. I. de act. diiudicari.

Communis interpretum iuris est opinio d. §. 6. de actione Pauliana esse accipiendum, a qua sententia quidam lecti, atque inter eos DONELLVS & VOETIVS d. I. diuortium faciunt. In rationes si inquisueris, veritatem communis DD. opinionis agnoueris. Nam primum textus d. I. generaliter loquitur traditionem in fraudem creditorum factam. Quae vero eiusmodi de alienatione alia in iure nostro extat actio in genere concepta, nisi nostra? Dicat quis Seruianam, aut quasi Seruianam? Sed hae actiones, praeter quas ne vestiginum quidem actionis pignoratitiae in D. occurrit, separantur ab ea, de qua sermo est in d. §. 6. 1) Deinde non est, quod verba textus:

bonis a creditoribus possessis; referamus ad tempus alienationis, cum haec verba tempori actionis instituendae possint accommodari, eidemque D. conuenienter sint accommodanda. 2) Tandem natura actionis nostrae, quod probe notandum est, non potest, nec debet ex d. textu I. utpote fugituo atque incidente, diiudicari, sed ad eadem materiae ordinariam, eamque in D. & C. extantem, est referenda, quae, ut probaturi sumus, non finit actionem nostram esse realem. Quae cum ita sint dolenda in eo fragilitas ingenii humani, quod magni nominis & stupendae eruditionis viri contra tam claram hermeneuticae regulam, atque euidentissimas mox proferendas rationes errorem, in quem compilatores I. d. §. dum Paulianam pro reali venditarunt actione, inciderunt, summo studio defendere conati sint. Quodsi contra fecissent, se non incassum exeruciasent, & se non absurdis permisissent.

1) §. 7. I. de act.

2) BACHOV. v. 2. d. 24. th. 5. lit. a. qui tamen ANT. FABR. male reprehendit.

§. X.

Actionem Paulianam non esse realem euincitur.

Extra omnem dubitationis aleam primum positum est, actionis realis, seu vindicationis proprium esse, ut rem sequatur, & pro materia detur subiecta contra quemcunque infirmiori saltem iure possidentem. 1) Generaliter si dixeris actionem realem contra quemcunque possessorem dari, erraueris, cum v. c. constet hereditatis Peti-

petitionem tantum aduersus possidentem pro herede vel possessore, & Publicianam aduersus infirmiori iure possidentem competere. Deinde actio realis, siue vindicatio, hoc fundamentum habet, vt actor rem ideo petat, quod sit sua. 2) Quorum tantum abest, vt quid actioni nostrae conueniat, vt in hac potius longe alia obtineant. Namque ex facto doloso alienantis oritur, 3) atque in casu alienationis titulo oneroso factae tum demum aduersus possessorem datur, si fraudis est conscius. 4) Cum vero fraus, cuiusque participatio in delicta incidant, 5) atque actiones ex maleficio proditae, sint in personam: 6) sequitur, vt actio nostra sit personalis. Quando vero datur contra fraudis inscium, qui per liberalitatem rem accepit, tum simul fundamento aequitatis naturalis nititur, quae meminem vult cum damno ulterius fieri locupletiolem. 7) Neque igitur hoc casu potest esse realis. 8) Quodsi porro ad fundamentum petendi, quod est in actione Pauliana spectes, animaduertas non in ea actorem suam esse dicere, sed contra eam ideo petere, quod tradita non fuerit, atque in bonis debitoris esse haud desierit. 9) Quibus euctis facile perspicitur non posse actionem nostram ficto niti dominio creditorum, vrpote quod ii ante alienationem non habuerunt, & quod ipsis post eam nusquam attributum est. 10) Tum consequens supradictis est, vt actio nostra nec iure pignoris consistat. Praeterea ficto a quibusdam pignori in Pauliana nullum locum relinquendam esse exinde etiam colligitur, quod ea non competat, quando alienationem ex-

tra liberalitatis modum post bona factam debitoris possessa, atque adeo contra pignus praetorium, quo tum creditores gaudent, respicit, nisi si recipiens fraudis sit conscius. 11) Quis enim negauerit alienationem post bona possessa factam vel maxime, atque indistincte reuocandam esse actione nostra, si, quod negauimus, iure pignoris moueretur? Tum actio Pauliana, quamuis non per eam solum actiones restaurentur, sed dominia quoque reuocentur, in factum passim dicitur, 12) quo sub nomine nulla alia actio, quam personalis, venire potest: nam omnes actiones in factum ex aequitate agnitae naturalis dandi, facienduae obligationis descendunt, adeoque sunt personales. 13) Actio Pauliana porro eum Fauiana & Caluisiana genus ducit ab alienatione in fraudem creditorum a debitore facta. 14) Fauiana procul dubio est personalis. 15) Caluisiana autem a Fauiana in eo tantum differt, quod illa detur in casu, si libertus intestatus decessit. 16) Nullo ergo modo excogitari potest discrimen, quod actionem Paulianam a reliquis actionum speciebus reuocatoriis ita seiungat, ut illam reddat realem. Ad quae accedit, quod in d. l. 38. simpliciter de restitutione fructuum in actionibus personalibus quaeratur, ibique cum Fauiana etiam Pauliana coniungatur. Id quidem, quod actio nostra contra heredes detur, nihil ad eandem eius qualitatem personalem confert, cum detur non contra heredes, qua tales, sed qua possessores. 17) quod NONELLVM l. c. latuit. MENCKE 18) quidem nodum expediturus actionem nostram vix creditori hypothecario reli.

reliquit, ac mentem tam a ficto pignore, quam ficto dominio, abstraxit, addiditque Paulianam speciem esse restitutionis, quod dubio caret, atque huius actionis fundamentum in restitutione ita posuit, ut adfirmaverit eam mox esse realem, mox autem personalem, prout debitor ius aut reale, aut personale remiserit. Belle! lepide! Quis enim non animadverterit petitionem principii, circulumue, in quem MENCKE indulgendo ingenio incidit? Quomodo autem Pauliana interdum possit esse realis, si, ut ipse fatetur, neque iure hypothecae, neque ficti pignoris, aut ficti domini mouetur, id ego cognoscere sum avidissimus. Sed ut finem, haec disputandi faciamus, est tandem iuris explorari omnem actionem realem excludere persecutionem rei contra non possidentem, 19) cuius contrarium in nostra interdum deprehenditur actione. 20) Quibus omnibus consequens est, ut Pauliana nunquam salva veritate numero actionum realium haberi possit.

- 1) l. 9. l. 36. de R. V. l. 25. de O. E. A. l. 2. C. si vn. ex plur. hered. l. 16. §. 3. de pign. l. 18. C. eod. l. vlt. de Publ. in rem act.
- 2) l. 25. de O. E. A.
- 3) l. 1. l. 6. §. 11. l. 10. h. t. WERNER, t. 2. p. 7. 0. 2. n. 15.
- 4) l. 1. l. 9. l. 10. h. t. l. pen. C. eod.
- 5) l. 16. de dolo.
- 6) §. 1. l. de act. l. 25. de O. E. A.
- 7) l. 6. §. 11. h. t. l. 206. de R. I.
- 8) d. l. 25.

9) l.

- 9) l. 10. §. 22. l. 14. h. t. §. 6. I. de act.
 10) COCCEI. I. C. d. l.
 11) l. 9. h. t.
 12) l. 10. §§. 16. 18. l. 14. h. t. l. 5. C. eod. l. 1. de
 paefer. verb.
 13) l. d. 25. WISSENB. ad D. tit. de interd. th. 1. & in
 vind. de mutuo th. 8. STRVV. in S. I. C. ex. 25. l. 19.
 f. 4. LAVTERE. in Compend. D. eod. BACHOV. de
 act. d. 4. th. 24. VINNIUS ad §. f. I. de L. Aquil. ill.
 HOMMEL. rhaps. o. 537. n. 8.
 14) l. 1. l. 10. h. t. l. 38. §. 4. de usur. tit. D. si quid in
 fraud. patr.
 15) l. 1. §. 26. eod.
 16) l. 3. §. 3. eod. l. 2. C. si in fraud.
 17) l. 11. h. t.
 18) d. l. §§. 2. 2.
 19) l. 9. l. 36. de R. V.
 20) l. 14. h. t.

§. XI.

*Actio Pauliana, quatenus contra possessorem competit,
 est personalis quasi in rem scripta.*

Omnis actio in rem scripta, quae si originem spe-
 ctes, est personalis, ad exemplum actionis realis datur
 contra possessores. 1) Nostra autem actio non competit
 aduersus possessores tit. oneroso fraudis insidios, nec con-
 tra titulo lucratiuo possidentes, si alienatio sine animo de-
 fraudandi a debitore est suscepta, aut si is, qui b. f. per
 modum liberalitatis accepit, non in lucro amplius versat-
 ur. 2) Inde ergo fluit Paulianam non esse simpliciter
 in

in rem scriptam. Quoties vero contra possessorem datur, toties aliquid ex natura actionis in rem scriptae participat, atque igitur quasi in rem scripta dici potest. Qua de causa tum in foro rei sitae contra possessorem institui posse eo minus dubito, quo magis LL. finem, restitutionem nempe rei cum sua causa, volentes, media quoque, eaque apta & concinna velle debent. 3)

1) l. 9. §. 8. quod met. caus. gest. HERRIVS ad §. 25. I. de act.

2) l. 6. §. 11. l. 9. l. 10. §. 24. h. t.

3) arg. l. 38. de iud.

§. XII.

Casus potiores, in quibus actio nostra obtinet.

Quum actio nostra detur propter alienationem positivam animo defraudandi creditores a debitore susceptam, eamque a creditoribus non agnitam, fraudisque, si liberalitatem excipias, participationem (§§. V. VI.) efficitur. I. ut competat contra possessorem, siue verum, siue fictum, in quem scienter alienatio fraudulenta titulo oneroso facta est, 1) in quo vel ad tempus contractus, vel ad tempus traditionis ad rationem participationis fraudis habendam respicitur. 2) II. ut detur contra eum, in quem fraudis inscium liberalitas, sub qua hoc loco dos quoque venit, a debitore fraudulenter agente peruenit, 3) vel contra quemcunque, qui lucrum ex alienatione fraudulenta senfit, quatenus in lucro versatur, doloue malo eius factum est, quo minus versetur. 4) III. ut nostra actio-

C

ne

ne heredes teneantur in id, quod ad eos peruenit, 5) quod moribus, qui nunc sunt, ita ampliatur, ut heredes ex delictis defuncti in solidum obligentur. 6) IV. ut conueniri possint ii, qui in fraudem parisi creditorum conditionis, quae bonis facta est possessis, solutionem acceperunt, aut cum creditore contraxerunt. 7) V. ut nostra etiam actio dirigatur contra eum, qui vel ante bona possessa cum debitore ob aerato collusit, & sic solutionem, aut pignus in fraudem reliquorum creditorum accepit. 8) VI. ut successor singularis antecessoris dolo- sam alienationem participans, reuocatoriae nostrae actioni subiaceat. 9) VII. ut ea possimus contra eum experiri, qui vnum sciuit creditorem fraudari, caeteros ignorauit, 10) quo casu non liberatur offerendo id, quod ei debetur, quem sciuit creditorem. 11) VII. ut ea is tandem teneatur, qui vendente debitore testato conuentus est a creditoribus ne emeret, & tamen emit. 12)

1) l. 1. §. 2. l. 6. §. 9. l. 9. h. t.

2) l. 10. l. 48. de usurpar.

3) l. 6. §§. 11. 13. h. t. l. 2. l. 5. C. cod.

4) l. 10. §. 24. l. 6. §. 11. D. l. 2. l. pen. C. h. t.

5) l. 11. h. t.

6) VOET. C. in D. tit. de dolo malo §. 12.

7) l. 6. §. 7. cod. MEV. p. 4. d. 142.

8) l. 1. l. 10. h. t. l. 6. de reb. aut. iud. possid.

9) l. 9. h. t.

10) l. 10. §. 7. cod.

11) l. d. §. 8.

12) l. 10. §. 3. h. t.

Casus, in quibus potissimum actio nostra cessat, recensentur.

Hactenus de casibus potioribus, in quibus actio nostra obtinet: sequuntur ii, in quibus cessat. Ex principiis §§. V. VI. contentis consequitur I. vt non reuocetur, quod fraudandorum creditorum causa factum est, si euentum fraus non habuit. 1) II. vt actioni nostrae non subiacet possessor, qui titulo oneroso rem b. f. licet post bona debitoris possessa, accepit. 2) III. vt non locum habeat contra eum, qui rem b. f. per modum liberalitatis accepit, & non amplius in lucro versatur. 3) IV. vt non possit, fisco excepto, institui ad perseguenda ea, quae quis acquirere potuit, nec tamen in fraudem creditorum adquisiuit. 4) V. vt hoc edicto non coerceatur is, qui solum sibi vigilando suum a debitore, quem scit haud esse soluendo, consecutus est. 5) VI. vt ea non teneatur possessor ex permutato, quatenus debitor permutans in fraudem creditorum liberalis haud fuit. VII. vt non reuocentur fraudulenter gesta defuncti, si creditores fidem heredis secuti sunt. 6) VIII. vt cesset pro portione hereditaria, si creditor succedit fraudatori. 7) IX. vt ii nostram actionem timere non debeant, qui possident ex alienatione scientibus, consentientibus, aut renunciantibus creditoribus facta. 8) X. vt non contra eos competat, in quos debitor, antequam alios creditores sortitus sit, honorum suorum partem, aut bona omnia, siue titulo oneroso, siue per modum liberalitatis, inter vivos

trans-

C 2

trans-

transtulit. 9) Aliud in relictis vltima voluntate obinet, quae non intelliguntur, nisi deducto aere alieno. 10) LEYSERVS quidem sp. 494. m. 2. sq. donationem rei singularis, vel maxime partis bonorum inter viuos ante aes conflatum alienum irreuocabilem esse fatetur, sed in donatione omnium bonorum aliud vult ex l. 72. de iur. dot. & l. 15. C. de donat. elicere: quae leges tamen nullo modo ipsius sententiae fauent. Nam d. l. 15. de herede loquitur, & cauet, vt, cum non plus ipsi commodi, quam defunctus habuit, relinqui possit, 11) & non plus sit in bonis, quam quod superest deducto aere alieno, tanquam successor totius iuris a defuncto relictus, 12) oneri soluendi aeris alieni a defuncto relictus subiaceat. Contra haec lex donatarium, & quidem simpliciter loquendo quemlibet, 13) bonorum nemini tempore donationis obligatorum ab onere soluendi aeris alieni postea contracti liberat. Ad l. d. 72. quod attinet, haec de aere alieno, quod fuit tempore, quo omnia bona in dotem data sunt, est intelligenda, 14) & sic nostrae sententiae non aduersatur. Quamuis autem donatarius omnium bonorum inter viuos, quo de agimus, in ius donantis successerit, id tamen non impedit, quo minus nostrae sententiae inhaereamus, cum eiusmodi donatarius in eo tamen ab herede differat, quod titulo succedat singulari, inque ius viuientis nullos alios, tum habentis creditores. XI. vt edicto fraudatorio non is notetur, qui ex iure potiori licet vel post bona possessa, vel ex iure, quod cum reliquis creditoribus habet aequale, ante bona possessa solutio.

Intionem accepit. 15) XII. perspicitur quoque ex principis supradictis non teneri nostra actione cum, qui pignus in creditum, idque aut vetus, aut nouum, ante bona possessa accepit, 16) nisi si in fraudem caeterorum creditorum factum sit. 17) Fraus tamen haec ita est intelligenda, vt non solum debitor animo defraudandi caeteros creditores pignus dederit, sed id quoque sciens fraudem creditor receperit. 18) Cum enim plus sit accipere solutionem, quam pignus, atque a maiori ad minus valeat consequentia, 19) iurisque praeterea manifesti sit pecuniam debitam ante debitoris possessa recipi posse, quamuis quis debitorem sciat haud esse soluendo, 20) atque indistincte solutio, quam creditor citra collusionem ante bona possessa accepit, sit irreuocabilis, 21) & non prius quam bonis possessis par omnium creditorum efficiatur conditio, 22) ac deinde is, qui, quod sibi debetur, recipit, nullam fraudem faciat, 23) tandemque, si quaeritur: an alienatio reuocari possit? nulla ratio adfit, quae aliud in pignore, aliud in solutione caueat: 24) pignus tum demum poterit reuocari, cum animo defraudandi reliquos creditores datum, & scienter acceptum sit, adeoque collusio inter debitorem dantem & creditorem accipientem intercedat. LEYSERVS 25) maximaque pars DD. dissentiunt, a quorum sententia, cum non auctoritate, sed rationibus vinci cupiam, non potui non discedere. Quanta vero DD. sententia contraria interrumpatur lacuna, ii viderint, qui secum reputauerint arrestum reale, eo loci, quo vsu seruatur, a creditore eo tempore impe-

impetratum, cum concursus debitori, eique alii credito-
res instarent, valere, atque impetranti, quanquam totus
in eo fuit, vt reliquis creditoribus, quatenus fortiori non
sunt muniti iure, licet instantibus, praeueniret, ius po-
tius conciliare.

- 1) l. 10. §. 1. h. t.
- 2) arg. l. 6. §. 8. l. 9. eod.
- 3) l. 6. §. 11. l. 10. §. 24. eod.
- 4) l. 6. pr. l. 19. l. 20. eod. l. 134. de R. I. GOMEZ. var.
resol. l. 2. c. 4. n. 24. BERLICH. p. 1. d. 114. n. 17.
& 18. LAVTIER. eiusque comment. MENCKE, TITIVS
& STRYCK, h. t. Non desunt tamen multi, qui propter
acquiratis rationem diuerso modo dissentiunt. Ne-
que ergo cessarem in aequissimam horum sententiam
pedibus ire, nisi cognitum perspectumque haberem,
Istum abstinere debere a componendo dissidio, quod
manifeste inter ius, atque acquiratam intercedit, l. 12.
§. 1. qui & a quib. manum. l. 1. C. de LL.
- 5) l. 6. §. 7. Male MENCKE d. d. §. 6; fraudis societa-
tem ex sola scientia creditorem haud solvendo esse col-
ligit.
- 6) l. 10. §. 10. h. t.
- 7) l. 6. C. de hered. act.
- 8) l. 145. de R. I. l. 6. §. 9. h. t.
- 9) l. 1. l. 10. l. 15. l. 17. h. t. l. 15. C. de donat. CARF.
p. 2. c. 12. d. 28. & 29.
- 10) l. 39. de V. S. §. vlt. l. de L. FALCID. l. 72. de iur.
dot. l. 2. de collat. l. 15. C. de legat.
- 11) l. 120. de R. I.
- 12) l. 24. de V. S. l. 62. de R. I. l. 9. §. 12. de hered.
inslit.
- 13) l. 67. §. 1. de V. S.

- 14) Talem mentem huius legis esse ipsius contextus, LLque
 10. §. 1. l. 15. l. 17. h. t. l. 12. de donat. l. 15. C.
 eod. probant.
- 15) arg. l. 6. §. 7. h. t. STRVV. S. I. C. d. l. th. 80.
 & 81.
- 16) l. 13. h. t.
- 17) l. 6. §. 6. l. 10. §. 13. l. 22. eod.
- 18) l. 1. l. 6. §. 8. l. 10. eod.
- 19) l. 21. de R. I.
- 20) l. 6. §. 7. h. t.
- 21) l. 24. eod.
- 22) l. 6. §. 7. eod.
- 23) l. ead. §. 6.
- 24) VOET. ad D. h. t. n. 18.
- 25) Sp. 495.

§. XIV.

*An actio nostra contra eum locum habeat, cui haud collu-
 denti instante concursu debitor de solutione
 gratificatus est?*

Ex principiis supra relatis (§§. V. VI.) perspicitur
 non posse actionem nostram institui contra eum, cui igno-
 ranti debitoris animum ipsi gratificandi, & reliquis cre-
 ditoribus praecudicandi, adeoque haud colludenti, solutio,
 instante licet concursu, facta est. 1) Collusio autem tum
 demum adest, si duobus creditoribus simul vigilantibus,
 atque instantibus, debitor, qui non est soluendo, horum
 haud ignaro satisfacit. LEYSERVS sp. 495. contra l. 1. l.
 6. §. 8. l. 10. h. t. eiusmodi de scientia creditoris acci-
 pientis non cogitat. Haud ignoro quidem in l. 6. de
 reb. auct. iud. possid. Paulum secundum Iulianum ex
 causa

causa statuendum esse existimare, atque interdum Scaeuolam dicere non esse iniquum aduersus creditorem dari repetitionem quasi indebiti soluti. Sed hanc legem nude, & sine falsis mica non posse accipi, contra autem, si tam rationem, quam dispositionem iuris in nostra actione saluam esse velimus, praesupponere collusionem eius, qui solutionem accepit, rationes sequentes demonstrant. Primum creditori licet ad suum consequendum vigilare, quamuis solutionem debitor studio ab eo, quem secum acturum esse suspicatur, auertat.

2) Deinde IULIANVS ipse testis est, eum, qui debitam pecuniam recipiat, ante quam bona debitoris possideatur, quamuis sciens prudensque soluendo debitorem non esse recipiat, non timere hoc edictum: Sibi enim vigilasse.

3) Tum VIPIANVS adfirmat bonis demum possessis pacem creditorum fieri conditionem. 4) Quid? quod, Scaeuola quaerit, an distinguamus per gratificationem quis solutionem acceperit, an non? & hoc, quibusdamque aliis dubiis motis simpliciter decidit non esse reuocandam solutionem, quam accepimus. 5) Cui decisioni, si collusio absit, eo magis standum est, cum is, qui b. f. bonis iam possessis emit, Pauliana non teneatur, 6) ac possessor, qui non in liberalitate versatur, tum tantum coerceatur, si sciens debitorem in fraudem creditorum facere, suscepit, quod in fraudem creditorum fiebat. 7) Quamuis haud inficias eam reliquos quoque vigilare creditores, qui ante concursum debitori instant, non ipsis tamen ius aequale eius, qui vigilantiam ad id produxit, vt suum receperit, attribuendum cenfeo, cum demum

demum bonis possessis par omnium creditorum conditio efficiatur, 8) & si quis, cum suspicaretur alium secum acturum, alii soluat, non dubitandum de hoc, quin non teneatur. 9) Largior quidem contrariam sententiam, quae DD. in communem venit opinionem, aequitatem pro se habere, sed quis est, qui ipsis potestatem dedit rationem interdicti fraudatorii, quae in recipiente extra liberalitatem participationem fraudis requirit, 10) defendendi, & contra eum, qui suum sine collusionione, instante licet concursu, consecutus est, statuendi? Praeterea dispositio iuris certa, quae est nostra in determinanda fraude, eiusque participatione in Pauliana, non est euertenda ex ratione vigilantiae, quae in urgenda atque accipienda solutione redditur, cum inertes saepe *επιλογισται*; nedum inadaequatae, a Iureconsultis reddantur. 11) Quid vero vetat rationem ex vigilantia desumptam pro inadaequata habere, & causam non reuocandae solutionis, de qua hic agimus, in eo ponere, quod is, qui iure suo utatur, nemini damnum faciat, atque is, qui suum sine collusionione recipiat, nihil dolo faciat? 12) Nonne enim, cum creditor recipere possit solutionem ante bona possessa ab eo, qui scienter non est soluendo, 13) potest dici eum studio sui persequendi, & sine collusionione, ius habere solutionem accipiendi, ab eo, qui est concursus candidatus? Quibus de causis, mea quidem sententia, l. d. 6. cum l. d. 24. h. t. totius doctrinae conuenienter, atque adeo commodissime, sic componenda est, ut statuamus in priori sermonem esse de eo, qui solutionem colludendo cum

D

cre-

creditore accepit, atque in posteriori de nullo casu col-
 lusionis, sed de sola studio sui persequendi ad hibita vi-
 gilantia esse cogitatum. Quae cum ita sint, prior lex
 posteriori, in qua stilus contextusque iubent legere *possit*,
 non *potest*, minime omnium fulcienda est, in cuius tamen
 contrarium DD. inciderunt. Namque hanc legem, si
 quis accuratius consideret, inueniat omnibus ibi propo-
 sitis quaestionibus rationes dubitandi subiunctas esse, at-
 que in fine vnicam, eamque generalem, non reuocandae
 solutionis cum ratione decidendi occurrere decisionem,
 cui etiam l. 31. de min. XXV. ann. respondet. Mirum
 est, Voetium, qui decisionem negatiuam d. l. 24. in C.
 ad D. agnouit, non cogitasse de ea pro ratione edicti frau-
 datorii cum d. l. 6. concilianda.

- 1) l. 6. §. 7. & 8. l. 24. h. t.
- 2) l. 21. de pecul.
- 3) l. 6. §. 7. h. t.
- 4) l. ead.
- 5) l. 24. eod.
- 6) l. 9. eod.
- 7) l. 6. §. 8. eod.
- 8) l. 6. §. 7. eod.
- 9) l. 21. de pecul.
- 10) l. 1. l. 6. §. 8. l. 10. h. t. l. 5. C. eod.
- 11) RADVLPH. FORNER. FER. quotid. l. 3. c. 23. in t. 2. th.
 OIT, p. 218.
- 12) l. 55. l. 129. l. 151. de R. I. l. 6. §. 6. h. t.
- 13) l. 6. §. 7. h. t.

S. XV.

Quid & quibus modis in nostra actione probandum sit.

Quod si reus non fateatur fraudem, in regula probandum est in Pauliana alienationem animo defraudandi creditores cum effectu factam esse, & si non de liberalitate quaeritur, dolum recipientem participasse 1) & quidem vel tempore contractus, vel tempore traditionis. 2) Actoris itaque est in eo ponere libelli fundamentum. Si fiscus, aut ciuitas hac actione experiatur, sufficit probasse fraudem alienantis. 3) In alienatione omnium bonorum, quam fecit is, qui creditores se scit habere, consilium defraudandi intelligitur. 4) Cum itaque probatio omnis, de qua hic agitur, animum simul respiciat, vt plurimum ea est spinosa. Fit autem, si quis aliis probandi mediis vti haud velit, possitue, per indirectum praesumptionibus & coniecturis perspicuis, iisque ex qualitate facti eruendis, 5) quarum de numero est emtio ab eo, cuius bona scienter non sufficiunt creditoribus. 6) Non quoque hoc ambigitur debitorem praesumendum esse de fraude suspectum, si bona alienauit, quae suis debitis haud sufficere ex facto proprio vincibili ignorat. 7) Etiam si vero vel pupillus, vel curandus, vel dominus, vel pater, vel principalis persona ignorauerint in fraudem creditorum gesta, haec tamen non impediunt, quo minus fraudati creditores propter scientiam tutoris, aut curatoris, aut serui, aut filii, aut mandatarii possint reuocare, 8)

- 1) l. 6. §§. 8. 11. l. 10. pr. & §. 2. D. l. 5. C. h. t. l. 18. §. 1. de probat. MENCKE d. d. §. 14. & 17. acquiraris studio his LL. aduerfantibus statuit alienationem titulo lucratio factam reuocandam esse, quamuis alienans in fraude haud fuerit versatus.
- 2) l. 2. pro cinto. l. 10. l. 48. de vsurpat. l. 1. pro donato.
- 3) l. 45. de iure fisci. l. 2. C. de debit. ciuit. l. 11. qui & a quib. manum.
- 4) l. 17. h. r.
- 5) l. 6. C. de dolo. l. 8. l. 10. C. de rescind. vendit. FERREZ, ad t. C. de renoc. his, quae in fraud. credit. SCHNEIDEW. ad §. 6. l. de act. n. 70. sq. ALCIAT. ad l. 25. C. de transact. MASCARD. de prob. v. 1. c. 94. & 95. & v. 2. t. 815. MENOCH. de pract. l. 5. p. 3. CARPZ, l. 1. resp. 33. n. 17.
- 6) MENCKE d. d. §. 6.
- 7) l. 3. de iur. & fact. ignor. l. 7. de acquir. vel omitt. heredit. l. 37. ad Sct. VELLEI. l. 226. de V. S. MENCKE d. d. §. 14.
- 8) l. 6. §. 11. sq. l. 10. §. 5. h. r.

§. XVI.

Restitutio, ad quam nostra actio tendit, cum sua causa determinatur.

Primum omnium sciendum est hac actione rem conuentum, si personam interposuerit, vt ei fraudator res tradat, actionem contra hunc competentem cedere oportere, 1) & nemine interposito, Paulianam directe tendere ad restitutionem, seu restaurationem, eamque vel totalem, vel partialem, factae alic-

alienationis cum sua causa. 2) Deinde vero actio nostra, quatenus non interposita persona competit, vel ab vno creditorum mouetur, vel non. Illo casu secundum rationem actionis nostrae, analogiam iuris, & arg. auth. & qui C. de bon. auct. iud. possid. reuocatio pro rata fit. Hoc autem existente casu vel concernit lucra reuocanda, vel non. Quodsi lucra extorquenda spectat Pauliana, tum vel valet ad reuocandam liberationem, seu remissionem obligationis a debitore fraudulenter acceptilatione, aut pacto factam, 3) vel ad alia lucra restituenda. Si liberationis reuocatio nostrae obiectum est actionis, omne id, quod alienans ex obligatione debitoris consecutus fuerit, liberatione non facta, & propter hoc etiam medii temporis commodum, seu id, quod est inter alienationem, iudiciumque inchoatum, praestandum erit. 4) Hinc conditionalis obligatio cum sua conditione, obligatio in diem cum sua die restauranda est. 5) Quodsi vero de alio lucro extorquendo agitur, tum id, quod ad aliquem peruenit lucri, quatenus in eo adhuc versatur, dolose malo eius factum est, quo minus perueniret atque extaret, est restituendum, 6) adeoque in solutione ante tempus commodum in repraesentatione venit. 7) Superest, vt animum adiiciamus ad restitutionem, quae non circa liberalitatem extorquendam versatur. Tum vel gratificationem sub collusionem actio nostra concernit, vel ad alias res alienatas reuocandas dirigitur. Priori casu communicatio accepti facienda est inter creditorem, qui solutionem accepit, & reliquos creditores pari iure gaudentes, nisi his ex bonis debitoris

eadem portio solui possit: 8) potiores autem creditores solum quidem repetunt, sed sine vlturis intermedii temporis. 9) Posteriori casu res alienatae cum fructibus, qui tempore alienationis adsunt, vel post iudicium inchoatam percipiuntur, percipiue potuerunt, deductis impensis, quas possessor in rem aut fructus, vel ex voluntate creditorum fecit, non autem medii temporis fructus reuocantur. 10) Quod tamen ita est intelligendum, vt salua sit m. f. p. facultas impensis vtilis in rem factas, quatenus res melior extat, sine laesione tollendi. 11) Praeterea sciendum est m. f. p. quidem vel ad leuissimam culpam teneri, 12) sed demum post inchoatum iudicium ad caelum, quem vocant mixtum seu secundum quid talem, nisi res aequae apud actorem, aut eum, qui alienauit, fuisset peritura, praestandum obligari. 13) Ita si distinguimus I.L. in nostra actione tam ad rei, quam fructuum restitutionem pertinentes, mirifico concentu inter se conspirant. Non est itaque, quod cum TITIO & LAVTERCACHIO d. l. aliisque multis censeamus, Ictos, quorum quidem fragmenta D. sunt inserta, ratione restitutionis fructuum in nostra actione inter se, atque a se ipsis dissensisse. Meminisse tandem oportet nummos solutos reo esse reddendos, si in bonis debitoris extant. 14)

1) l. 14. h. r.

2) l. 10. §. 20. eod. quem textum PEREZ. d. l. male de fructibus pendentibus accipit.

3) l. 1. eod.

- 4) l. 10. §. 22. eod.
- 5) d. l. §. 23.
- 6) l. 6. §. 11, l. 10. D. l. pen. C. h. t.
- 7) l. 10. §. 12. eod.
- 8) l. 6. de reb. auct. iud. possid.
- 9) l. 19. de iure fisci. l. 5. C. de priuil. fisci.
- 10) l. 10. §. 20, l. vlt. §. 4. h. t. l. 36. §. 5. de heredit. petit.
- 11) l. 37. D. l. 5. C. de R. V.
- 12) l. 20. §. 21, l. 63. de heredit. petit.
- 13) l. 14. in f. deposit. l. 62. de R. V. arg. l. 20. l. 40. de heredit. petit. Plura vide sis in VOET. C. ad D. tit. de vsur. & fruct. & tit. de R. V. n. 34. MENCKE d. d. §. 8. errat simpliciter statuendo fraudulentum semper possessorem in mora versari, & ad casum fortuitum praestandum esse obligatum.
- 14) l. 8. h. t.

§. XVII.

Quo tempore Pauliana, sit instituenda, & quam diu duret.

Nostre actionis, si non ad liberalitatem reuocandam dirigitur, computatur annus utilis, seu quadriennium continuum, 1) quo experiundi potestas fuit, 2) & hoc tempus quidem agere valenti currit ex die factae venditionis,

3)

3) aut factae bonorum excussionis, 4) aut notitiae alio modo acquisitae debitorem non esse soluendo. 5) Non ergo competit ex die, quo debitor difficilius fit conventionis. Nam quanquam tum fideiussor nondum excusso debitore principali potest conueniri, id tamen fit ex natura fideiussionis, quae ad nostram non potest adplicari actionem. Neque semper tempus moti concursus sufficit, cum, teste MENCKE §. 16. experientia doceat iudicem saepe temerario ausu concursum aperire, eumque haud raro ad instantiam debitoris de iniustitia conuocantis cassari. Quid vero, si ante excussionem creditor agit, neque casum, ex quo experiri potest, exprimit, an tum reus de hoc non excipiens possit condemnari? Non puto, quia contra ius manifestum, quod ad tempus, ex quo experiundi datur potestas, adstrinxit actionem 6) egit actor, & hoc suppleendum est a iudice. 7) Errant igitur ii, qui cum BRVNNEMANNO ad l. i. C. h. t. necessariam hoc loco exceptionem excussionis esse credunt. Reiciendum tum libellum MENCKE §. 16. adfirmat: *angebrachtermassen*; cuius rationem in eo ponit, quod excusso tantum debitore euentus appareat, quae regula ut plurimum, non autem generaliter vera est. Ego vero eo loci, quo iudex non ad anxietatem sollemnitatis formulariae adstrictus est, putauerim non libellum esse reiciendum, sed sententiam in id esse concipiendam, ut actor probare teneatur *den Grund seiner Klage*. Alia quaestio haec est: an possessores ad excussionem debitoris sint citandi? Id MÜLLERVS ad STRVV, h. t. th. 75. lit. γ. statuit, eius.

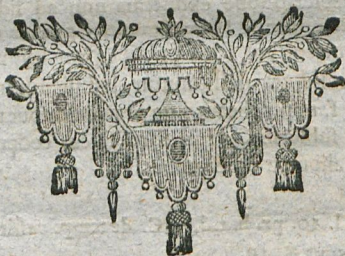
eiusque rationem in l. 39. de adopt. ponit. Sed non est, quod ipsius sententiae subscribamus, cum, si quid in excussione peccatum fuerit, possessori salua sit de eo excipiendi potestas, & sic minime gentium excussione debitoris imperfecta laedatur. MÜLLERI autem sententiam consilii, prudentiaeque esse nemo non videt. Quodsi vero actio nostra ad reuocandam tendit fraudulentam liberationem, ea tantum durat temporis, quantum superfuit actioni debitoris ante liberationem. 8) Actio deinde nostra, sin ad lucrum extorquendum dirigitur, non anni cancellis utilis includitur, sed est perpetua. 9) Restat, vt videamus, an hodierno iure m. f. p. se contra actorem praescriptione tueri valeat? Maxima id pars DD. moti c. f. X. de praescript. simpliciter negant. Quidam 2) hoc non obstante statuunt in praescriptione extinctiua non ad fidei qualitatem esse respiciendum. Huic sententiae graues ob causas, quarum de numero sunt salus publica principiumque certum, quo dissentientes destituuntur, stabiendum, cum v. c. tenaces d. c. f. non debeant non praescriptionem reiicere criminum, ita subscribo, vt in foro fatear cedendum esse praecipuis aliorum opinionibus.

1) l. 6. §. vlt. l. 10. pr. h. t. l. 7. C. de temp. reslit. Male dissentit. MENCKE §. 19.

2) l. 1. l. 10. l. 6. §. 14. h. t. l. 1. C. de ann. except. l. vlt. C. vnde vi l. 3. C. de praeser. 30 vel 40 ann.

- 3) l. 6. §. vlt. l. 10. §. 18. h. t.
 4) l. 1. C. h. t.,
 5) l. 2. C. h. t. l. 6. de dolo malo.
 6) l. 1. h. t. l. 1. l. 5. C. eod.
 7) l. vn. C. vt quae defunt aduoc.
 8) l. 10. §§. 22. 23. h. t.,
 9) l. d. §. 24. STRYCK. in V. M. D. h. t. §. 4. CARPZ. Resp. 83;
 10) Inter hos sunt BERGER. elect. disc. for. t. 2. o. 5. p. 330.
 WERNHER. t. 1. p. 3. o. 73. I. H. BÜHMER. in l. E. P. p.
 I. l. 2. t. 26. COCCEL. in l. C. l. 44. t. 11. qu. 2.

X 2310747

ULB Halle

3

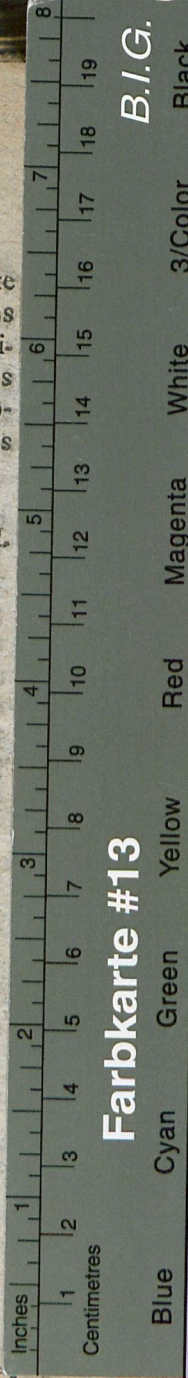
007 469 942

V018

B.I.G.

Farbkarte #13

1789.4.8

TIO INAVGVRALIS IVRIDICA

DE

A.XX.A

ONE PAVLIANA,

31

Q V A M

CRETO ATQVE AVCTORITATE

RIS ICTORVM ORDINIS

QVA ELECTORALI ACADEMIA ERFVRTENSI

PRO GRADV DOCTORIS

E ANNEXIS PRIVILEGIIS ET HONORIBVS

RITE CAPESSENDIS

LICO ERVDITORVM EXAMINI SVBMITTIT

IAN, GVILIELM. WEHRN,

P.I.P. ATQVE I. R. E. ADV.

VDITORIO IVRIDICO COLLEGII ANSELMINI

XIX. CALEND. IVNII MDCCLXXXI.

D. LITERIS HENR. RVD. NONNII, ACAD. A. TYP.

1781.

